

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 10

15. desember 1980

16. årg.

I dag er det fødd dykk ein frelsar

Eg kjem med bod til dykk om ei stor gleda som skal timast alt folket: Idag er det fødd dykk ein frelsar i Davids by: Han er Kristus, Herren. Slik lydde engelen sin bodskap til hyrdingane på Betlehemsmarka.

Denne bodskapen har lydt utover jorda kvar julehelg i snart 2000 år, og sameleis lovsongen englane song: Æra vere Gud i det høgste, og fred på jorda, og hugnad med menneske. Mange store budskap har nok i den tida lydt utover jorda, men ingen som kan sidestillast med den bodskapen som lydde på Betlehemsmarka, fyrst ved englemunn og sidan ved dei mange som såg og trudde.

Det står om hyrdingane at då englane for opp att til himmelen sa dei seg imillom: Lat oss ganga radt til Betlehem og sjå dette som har hendt, og som Herren har varsla oss om. Dei skunda seg dit, og fann Maria og Josef og barnet slik det var sagt dei. Og då dei for heim att lova og prisa dei Gud for alt det dei hadde sett og høyr, og som høvde så vel med det som var sagt dei.

Kven var så dette barnet som blei født i Betlehem? Englane sa at han var Kristus, Herren. Kristus er det greske ordet for **Messias**, og tyder den salva. Han er den frelsar og konge som Gud hadde lova gjennom profetane, den som Gud salva til å vera verda sin frelsar og utlørsar. Skrifta lærer at han kom for å gjera ende på djevelens verk: Til det er Guds Son

openberra at han skal gjera ende på djevelens verk (1.Johs.3,8). Det vil seia at han skulle opretta det djevelen øydela ved syndefallet.

Du skal kalla hans navn Jesus, for han skal frelsa folket frå syndene deira, sa engelen til Josef (Matt.1,21). Det er det einaste navnet på jorda som me kan bli frelst ved (Ap.gj.4,12), og utanom han finst det ingen som kan frelsa bortapte syndarar som oss menneske.

Engelen sa vidare at **han er Herren**, og Skrifta lærer at han er Herren over herrane på jorda og kongen over kongane på jorda. Han er den «Herren» du les om gjennom det Gamle Testamente, den same Herren som kalte Abraham, som Abraham tala med då han ba for folket i Sodoma og Gomorra, som tala med Abraham utanfor teltdøra då han sa at til neste år på denne tid skal du ha ein son. Det var også han som viste seg for Moses i klungerrunnen og kalte han til å utfri Guds folk frå trelldomen i Egypten, for å nemna nokre av dei stader Herren er omtala.

Engelen sa til Maria: Den Heilage Ande skal koma yver deg, og krafta åt den høgste skal yverskyggja deg, difor skal og det heilage som vert født kallast **Guds Son. Jesus er sant menneske**, det einaste menneske som er reint, godt, rettferdig, heilagt, utan synd og skuld for Gud, som har livt til Guds behag på jorda, den einaste som elska Gud over

alle ting og sin neste meir enn seg sjølv. Men han er også sann Gud, Guds einborne Son, fødd av Gud frå evighet. Han var i opphavet hjå Gud, han var Gud, og alle ting har vorte til ved Han (Johs. 1,1-fg)

Også dei mange navn Jesus har fått i Skrifta fortel oss mykje om kven han er: For eit barn er oss født. ein son er oss gjeven, og herreveldet kviler på hans skuldre, og han heiter under, rådgjevar, veldig Gud, æveleg fader, fredsfyste (Esa 9,6).

Profeten Esa. seier at møya skal bli med barn og føda ein son, og ho kallar han Immanuel, som tyder Gud med oss. Jesus kallar seg sjølv for Menneskesonen og Guds Son, og seier at eg er dæra som fører inn til Gud, veien som fører til Gud og himmelen, og Skrifta kallar han for livet, vår rettferdighet, vår fred, vårt håp og vår trøst o.s.v.

Hyrdane sa då englane for frå dei, lat oss gå til Betlehem og sjå dette som Herren hadde varsla dei om, og då dei for heim att lova og prisa dei Gud for alt det dei hadde høyrte og sett, og som høvde så vel med det som var sagt dei. Vil du gjera det same som dei, gå til Bibelen for å sjå kva som er sagt om Jesus i den gamle pakta gjennom profetane, og så til det som det Nye Testamente fortel, vil du erfara at det høvde så vel med det Gud hadde lova gjennom profetane. Og eg er viss om at du vil få ei rik og velsigna julehelg, og takka og lova Gud for hans useielege gáva ved Jesus.

Kva betydning har så Jesus for oss som lever i dag?

Han kom for å sona og ta bort verda si synd, ved sin stedfortredande død på krossen og sitt eige dyre blod. Han sa sjølv: det er fullført. Han betalte vår syndeskuld og tok vår syndestraft på seg, så me skulle gå fri, ved at det me hadde skuld i alle let Gud råma han. Og før sin død levde han eit fullkome menneskeliv, uten synd og til Guds velbehag, og det levde han for meg og deg. Skrifta vitnar at Gud har gitt oss eit evig liv, og det er i Sonen (1.Johs.5). Ved han kom

det ei rettferdighet frå Gud, som held framfor den tre gongjer heilage Gud ved den høgaste domstol, og den er for alle og over alle som trur.

Det som eg her har nemnt, det gjorde Gud for alle menneske, det er ferdig og tiltenkt alle menneske, utan hensyn til kven me er eller kva me har gjort og korleis vårt liv har arta seg her i verda. Jesus elsker deg, kven du så er, og kom for å frelsa deg. Ingen går fortapt på grunn av synda, «ingen så ussel er at ei Jesus har ham kjær», syng ein som såg inn i Guds evangelium.

Når den største del av menneske likevel går evig fortapt, så er det på grunn av vantrua og at dei ikkje tok imot frelsaren og ikkje slepte han inn i sitt hjarta og liv. (Sjå Hebr.3,12-19). Me høyrde ovanfor at Jesus har evig liv, men den som ikkje vil tru på Sonen får ikkje sjå livet, og Guds tru på Sonen får ikkje sjå levet, og Guds vrede blir verande over han.

For å få ei sann og god jul, må Jesus bli født inn i vårt hjarta og liv: Og det er åleine eit Guds verk og under, som det var når Jesus blei fødd inn i verda. Jesus blei unnfanga ved den Heilage Ande, lærer Skrifta, og Andens verk er det når syndaren blir gjenfødt til det evige livet. Først vekkjer Anden deg til å sjå og erkjenne di synd og din fortapte tilstand, til anger og sorg over synda, som er etter Guds hug og verkar omvending til frelse som ingen angrar, og lengt etter frelse og frigjering frå synda. Utan dette Guds verk i sjela og samvitte kjem ingen til meg, seier Jesus. Det kalla dei gamle for å vera vakt.

Der dette lukkast for Anden, så du dømmer deg sjølv, gir Guds ord og Anden rett, gjev opp motstanden mot Jesus, vil du få erfara at du blir ikkje dømd, som det står i 1.Korint.11,31-32. I staden vil den Heilage Ande lukka opp Skriftene, så du ser at du er frelst. Jesus har gjort alt det du ikkje makta. Jesus blir deg til visdom frå Gud og rettferd og helging og utløysing.

Den dagen vil det gå deg på same måten som det gjekk med hyrdingane.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gáver.

Eksp.: M. Skumsnes, Hørneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, sdrasseforandring og gáver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

Dei lova og prisa Gud for alt det dei hadde høyrte og sett, og som hævde så vel med det som hadde vorte sagt dei. Og då dei hadde sett det, fortalde dei alt det som hadde vorte sagt dei om dette barnet. Og alle som høyrde det dei fortalde undra seg over det. Og du sjølv vil også undrast over at du ikkje har sett dette før, at det var slik og så enkelt hadde du aldri tenkt.

Med dette vil eg ynskja alle lesarane av Lov og Evangelium, kjende og ukjende, ei av Gud velsigna julehelg. Og det får du saman med Jesus og Bibelen. Utan dei to blir jula berre ei menneskeleg, verdsleg og heidensk jul. Takkar for dette nådeåret som er til ende, og minner om at Lov og Evangelium er ei rimeleg julegáve til slekt og vener. Det er nemleg gratis for alle som sender namn og adresse.

Beste helsing redaktøren.

Hvor finnes det jeg kan stole på i denne verden ?

AV ØYVIND ANDERSEN

Bønn: Evige og almektige Gud, vi kommer til deg og takker deg for ditt ord. Takk for at det er din egen personlige tale som møter oss i ditt ord, og at den som hører det, han hører deg, og den som tar imot det, tar imot deg, og den som tar sin tilflukt til det, han tar sin tilflukt til deg. Herre, la det stå klart for oss i denne stund, og gi du meg alt det jeg trenger for å bære det frem. Amen.

I salme 19,8 leser vi: Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen. Herrens vidnesbyrd er trofast, det gjør den enfoldige vis. Herrens befalinger er rette, de gleder hjertet. Herrens bud er rent, det opplyser øynene. Herrens frykt er ren, den står fast evinnelig. Herrens lover er sannhet, de er rettferdige alle til-sammen. De er kosteligere enn gull, ja fint gull i mengde, og søtere enn honning -ja honning som drypper av kakene. Også din tjener ble påminnet ved dem. Den som holder dem har stor lønn. Hvem merker hvor ofte han feiler?, forlat meg mine løynlige synder! Bevar også din tjener fra skammelige synder, la dem ei herske over meg! Så blir jeg ulastelig og uten skyld for store overtredelser. La min munns ord og mitt hjertes tanke være til velbehag for ditt åsyn, Herre, min klippe og min gjeløser! Amen.

Hvor finner et menneske det som er trygt og sikkert i denne verden? Det som man kan stole på uten å bli tilskamme, det som man kan glæde seg over uten å bli beskjemet, det som man kan sette sin lit til og vite at nå er jeg trygg, det som man kan høre på og bli vis og forstandig og få vite hvordan man skal innrette sitt liv? Ja, hvor finner man det

henne? Det svarer dette ordet på som jeg leste her.

Du finner det i Guds eget ord! Herrens lov er fullkommen, står det. Når det er brukt ordet lov, så tenkes det ikke bare på i betydningen av bud og krav, men det tenkes mer i betydningen av alt Guds ord. Summen av alt det Guds ord som vi kaller lov og evangelium. Alt Guds ord er gitt forat vi ved det skal komme til liv i Gud, og Herrens lov er fullkommen, står det, den vederkveger sjelen. Viss du tar Guds ord til hjertet, så vil du nok i første omgang få se deg selv, du vil bli forferdet over deg selv, du vil bli rystet over hva du får se hos deg selv, fordi Guds ord avslører oss i bunn og grunn. Men du vil få se mer. Du vil få se det som har frelst deg, du vil få se de gjerningene Gud har fullført og gitt oss i Jesus Kristus, og du vil få vite at du har syndenes forlatelse i Jesus. Da er det noe som vederkveger sjelen, det å vite at jeg har funnet selve livet, funnet det som gjør meg trygg og som jeg kan stole på i enhver situasjon.

Herrens vidnesbyrd er trofast. Det står om dette vidnesbyrd i det Nye Testamente at Gud har vidnet om sin Sønn, og dette er vidnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv. Det er altså en gave, og dette liv er i hans Sønn. Dette vidnesbyrd, som alt Guds vidnesbyrd, er trofast, det kan ikke narre et menneske, det kan ikke bedra deg, og det gjør den enfoldige vis.

Den som begynner å se seg selv, får et sinn som er rettet på Guds ord, han blir det Bibelen kaller enfoldig. Det vil si han får et sinn og et hjerte som bare vil en ting. Han er ikke splittet og delt, han er ikke tvesinnet, han får et sinn som er rettet på Gud, og dette kaller Bibelen å være enfoldig, og det innbefatter at han tar Guds ord til seg akkurat slik som det står

De enfoldige er gjenstand for Guds serskildte beskyttelse. Det ser vi f.eks. i Salme 116 hvor det står: Herren verner de enfoldige. Og nå hører du her at Guds vidnesbyrd gjør den enfoldige vis. Du får den visdom som følger med Jesus, han som er gitt oss til visdom, han er blitt oss

visdom fra Gud, sier Guds ord. Og slik fortsetter da dette ordet å si både det ene og det andre som gir menneskelivet innhold, trygghet, mening og mål, uten at vi nå har tid til å stanse for det alt sammen.

Det som jeg serlig ville understreke, er det som står at den som tar Guds ord til seg, han gjør det som er Guds vilje i ordets aller egentligste forstand. Han vinner en rikdom som er mer verd enn all verdens gull, og han vinner det som menneskene ikke kan oppnå i denne verden, gjennom Guds ord evig liv og sann guds frykt. Og så sies det om denne guds frykt at den står fast evinnelig, ikke bare her i tiden. men den fører oss utover døden, som det heter i et annet Guds ord, og den står fast i all evighet. Så du skjønner at det lønner seg å høre, og å ta vare på det du hører, og jeg vil spørre deg: **Gjør du det?**

Nå har du hørt en del gjennom denne andakten, si meg, kan du ikke ta dette til deg? Det vil svare seg stort, ikke minst for deg som aldri har brydd deg om Guds ord, hvis du for alvor hører det og tar det til deg.

Da vil vi jo skjønne at det er meget med oss som er annerledes enn vi tror. Det tales her om lønnlige synder, hvem merker hvor ofte han feiler, forlat meg mine lønnlige synder. Jeg vet ikke selv om alle mine synder, de er mange fler enn jeg vet om, slik er det med deg også. Vi får nok se en hel del, og vi får se nok til å vite at vi er fortapt uten Jesus, det får vi. Men vårt liv er nok meget verre enn du og jeg forstår. Men nå skal du høre at du får syndenes forlatelse også for alt det du ikke ser, og du kan tale med Herren om dette slik som denne salmen gjør og be ham om dette: Forlat meg mine lønnlige synder. Du kan også få be ham om det som også står her: Bevar meg fra skammelige synder. Det finnes mange kristne som blir så forferdet fordi de oppdager de grusomste ting i sitt eget hjerte. De oppdager lyster som de tenkte ikke skulle være mulig for dem å ha. Kjære deg, det er ikke grenser for hvordan et menneskehjerte er. Det er som sagt meget verre

enn vi selv forstår, men du skal ikke forskrekkes over dette, for Herren skal bevare deg og han ber deg her om at du selv skal be ham om å bevare deg. Bevar din tjener fra skammelige lyster, la dem ikke herske over meg. Om de nå finnes der, skal de ikke herske over deg, så blir du ulastelig - det vil si i menneskers øyne - og uten skyld for det vi kaller store overtredelser.

Så får vi be en bønn, og jeg skal villig bekjenne at det er en av mine spesielle bøønner dette: La min munns ord, og ikke

bare det, men også mitt hjertes tanke, altså både det jeg sier og tenker, la det være til velbehag for ditt åsyn, Herre, min klippe og min gjenløser. Den bønn hører Herren. Regn du med det, og ta så dette til deg og sett din lit til ham som virkelig er din klippe, din gjenløser, som har kjøpt deg til Gud med sitt blod. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

BORTVIST AV JESUS

Det er mer og mer blitt en hjertebønn for meg, at vi ikke tross alt, tilsist må høre disse ord av Jesus: Jeg kjenner dere ikke, vik bort fra meg dere som gjorde urett. Dette er alvorlig, serlig når vi ser hva slags mennesker Jesus må vise bort.

Hvorfor skal det bli slik? På det finnes det vel bare et svar. Det må bli slik p.g.a. djevelen og vår religiøse faldne naturs forførende makt til å hindre oss i å ta Guds formaninger alvorlig nok, på dette område. Ofte må jeg tenke på et avsnitt i Bibelen, Matt.7,13-29, hvor Jesus taler om dette. For korthets skyld siterer jeg bare noen løse tre uttrykk: Gå inn gjennom den trange port! Den port er vid og den veg er bred som fører til fortapelsen. og mange er de som har gått inn gjennom den. Den port er trang og den veg er smal som fører til livet, og få er de som finner den. Vakt dere! Falske profeter som er glupende ulver kommer til dere i fåreklaer. Et godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan ikke bære gode frukter. Hvert tre som ikke bærer gode frukter blir hugget ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter. Ikke enhver som sier til meg Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje. Mange skal si til meg på hin dag: Herre!Herre!

har vi ikke talt profetisk i ditt navn, og utdrevet onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn? Da skal jeg vitne for dem: Jeg har aldri kjent dere, vik bort fra meg dere som gjorde urett. Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygget sitt hus på fjell.

Fjellgrunnen holdt huset fast da uværet kom. De som hører Jesu formaninger, men ikke gjør etter dem, er uforstandige som bygger på djevelens mange besnærende, forførende religiøse falske grunner som ikke holder i uværet på den siste dag.

Hva skal Jesus si til oss på den siste dag? Går vi inn og ut i den trange port og finner føde til daglig fornyelse og mere god grukt på den smale veg? Jesus sier at ellers hjelper det oss ikke om vi sier Herre! Herre! aldri så meget, og om vi bygger det fineste og kristeligste huset i hele verden så nøyaktigt som vi kan etter Guds oppskrift. Både Gud og djevelen vet at det er ikke evig avgjørende for oss hvor villige og flinke vi har vært i vårt byggearbeid. Men det evig avgjørende for oss er om Jesus kan kjennes ved oss som sine, og at han får gi oss åndelig visdom, så vi ikke bare hører og taler om det, men virkelig av hjertet er opptatt av

om vi bygger på den grunn som Gud fra evighet av har lagt.

Det var denne myndige forkynnelse som skilte Jesu grundige evangeliske lære fra de skriftlærde og fariseernes overfladiske menneskemoralske og loviske lære. Disse forhold er ikke blitt mindre aktuelle for oss som står nærmere endetiden. Det er avgjørende aktuelt for oss å etterfølge Jesu formaninger, så vi kan stå våkne hver for oss, og vite oss helt sikker på Guds ords grunn hvor vi står.

Etter Guds ord er Guds evige og eneste klippegrunn den, at han selv etter sitt eget evige frie råd har utvalgt oss faldne syndere i Jesus, før verdens grunnvold

var lagt, forat vi på grunn av denne ene og alene Guds gjerning skal kunne stå hellige, ulastelige og ustraffelige for Guds hellige ansigt. (Efes. 1,1-14. Kolles. 1,21-23.) I 1. Johs. brev 5,12 sier Guds ord at den som har Sønnen, han har livet, den som ikke har Gud Sønn, han har ikke livet. Salme 34,23 sier at ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, skal dømmes skyldig. I Rom. 4,5 leser vi at den som tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, ham regnes hans tro til rettferdighet.

Har du bygget ditt hus på klippen?

Kristoffer Høie

Er du under synda eller under nåden ?

Bibelen talar mykje om synd, og den blir kalla for vantru. Anden skal overtyda om synd, fordi dei ikkje trur på meg, seier Jesus i Johs. 16,9. I 1. Moseb. 3. og 4. kap. blir det tala om det same. Gud sa til Adam og Eva: «Men det treet som gjev vit på godt og vondt, må du ikkje eta av, for den dag du et av det skal du døy».

Til Kain sa Herren, då han såg kva som budde i hjarta og tankane hans, «har du godt i tankar, kan du ikkje då lyfta opp augo? Men har du ikkje godt i tankar, so ligg synda framfor døra og lurar. Ho trår etter deg, men du lyt halda henne i age». Ikkje noko menneske kunne hindra synda og synda sine fylgjer, den trengde seg gjennom til oss alle. «Difor, liksom synda kom inn i verda ved eit menneske, og døden ved synda, og døden soleis trengde seg gjennom til alle menneske fordi alle synda», står det i Rom. 5,12.

Her ser vi at synda og døden høyrer saman. Dei fleste menneske tenkjer vel her på den lekamlege døden, for den både ser og kjenner alle til. Men den **ådelege død** er langt, langt verre, for den skil oss frå Gud. Den åndelege død

kjenner ikkje det naturlege menneske til.

Trur du at Kain hadde slege Abel i hel, om han hadde visst kva denne synda førde med seg? Eller hadde Judas selt sin Herre og frelsar som han gjorde, om han visste kva fylgjer det ville få? Eller trur du Paulus ville samtykt å steina Stefanus, om han hadde visst kva dei gjorde? Og trur du at vort folk ville vist Jesus og hans frelse frå seg slik dei gjer, om dei viste kva dei viser frå seg og fylgene det fører med seg?

Men **Guds ord står evig fast**, og det talar om eitt folk som ferdast i myrkret og bur i dødsskuggens land, og dei elskar myrkret framfor ljuset, for dei vil ikkje at syndene deira skal koma fram i ljuset. Den åndeleg døde elskar den åndelege død framfor det åndelege liv, synda framfor samfunn med Gud, verda og dei ting som høyrer verda til framfor frelse og barnekår hjå Gud. Der må skje ein ny fødsel i menneske sitt hjarta og liv, før dei ser og trur det Gud talar i sitt ord om synda og frelsa i Jesus Kristus. Der må bli liv, før ein død kan høyra, sjå og forstå, og på same vis er det med den

ånedeleg døde.

Gud tar også om livet og vegen til livet, korleis vi skal bli berga frå synda si løn, som er døden.

Tenk om konge og regjering sende ut ei melding om at landet var omringa av verda si sterkaste hærmakt, at alle måtte ta med seg den mat dei hadde og røma ut frå alle byar, for nå gjeld det livet. Då var nok ikkje folket trøytte og likegyldige, då ville nok liv og sikkerhet gå framfor alt anna. Det ville bli trangt i butikkane som i juleveka, og kø på vegar og gater. Nå galt det å koma seg i sikkerhet, for bodslapen blei høyrd, truidd og handla etter.

Men når Herren ropar, og seier frå kva som ventar syndaren, at det ventar dom og død og ei evig fortaping, om du ikkje reddar deg i sikkerheit ved å fly til fristaden hjå Jesus. Då er det få som høyrer, få som vil høyra, få som reagerar på budskapen.

Kvifor er det slik? Det svarar Guds ord på i Efes. 2,1-9: «Også dykk som var døde ved dykkar misgjerningar og synder, gjorde han levande». Her talar apostelen til nokon som hadde høyr, og gjort etter det dei høyrde. Det kan vel ikkje seiast klårare enn her i Efes. 2. Me tek med litt av ordet: «Dykk og har han gjort levande, de som var døde ved dykkar misgjerningar og synder, som de fordom ferdast i etter tidarfaret i denne verdi, etter hovdingen yver maktene i lufta, den åndi som no verkar i vantrua sine barn. - Men Gud, som er rik på miskunn, har for sin store kjærliks skuld som han elska oss med, gjort oss levande med Kristus, endå vi var døde ved våre misgjerningar».

Nei, der er ingen kø på veien til livet. Jesus seier at den veg er smal som fører til livet, og få er dei som finn han. Endå Gud har gitt oss livet i Jesus, ei opna dør til himmelen der dom og død ikkje når oss, til eit varmt og kjærleg farshjarta, og kan gjera levande med Kristus alle som høyrer og tar imot ordet om Jesus.

Mor og far lyt ofte ta ansvaret for det barna gjer galt, og gjera om att det dei ikkje makta gjera, anten det nå er skulearbeid eller handarbeid. Slik også med

Jesus som måtte bære alt det vi gjorde og gjer av synd og gjorde galt. Alt arbeid blir løna, og slik er det også når det gjeld vårt åndsliv. Synda si løn er døden, seier Guds ord. Dette gjeld alle uansett alder, godt eller dårlegt liv. Høyr det ennå ein gong: **Synda si løn er døden.**

Men dette er ikkje det siste, Guds ord forkynt meir, og Gud vere takk for det. Guds ord lærer at det finst ein Gud og mellemmann millom Gud og menneske, **menneske Kristus Jesus**, han som gav seg sjølv til ein løysepeng for alle. (1.Timot.2,5-6). Det kom ein og la seg millom oss og Gud. Det var menneske Kristus Jesus, han som er sann Gud og sant menneske. All synd og alt ugjort og misgjort, alt mørkt og vondt syndeflekka i vårt naturlege og dødelege kjøt tok han på seg. Hå han var kjærleiken større og sterkare enn døden. «Når du Guds kjærleik grant vil sjå, til Golgata du ganga må». Her betalte han synda si løn som er døden, under Guds dom og forbanning.

Kva fekk så vi ved hans offer og gjerning for oss? Vi fekk livet, ein stengt himmel blei opna for fortapte syndarar, eitt Faderhjarta som aldri blir trøytt av å elska og forbarma seg over angrande syndarar. Som Jesus tok på seg alt i vårt liv og død, slik skal vi og få alt i hans liv og død for oss. Han gav seg sjølv som ein løysepeng for alle. Der synda og misgjerningane er store og mange, der blir **nåden endå større.**

Kvifor gjev ordet om syndstilgiving så liten gjenklang hjå menneske? Kvifor vert det så lite gleda? Kvifor kan dagar og år gå utan ein takke- og lovsongstone og sigerstone?

Er årsaka att synda er vorten så liten og ubetydeleg for oss? Me kan ta eit døme frå krigens dagar. For nasistane var det ikkje hardt å vera under tyskar-åket. Dei ville vera der, og gjorde det dei kunne for at andre også skulle vera der. Dei gledde seg over Hitlers hær sin framgang, mens mange andre gret og lengta etter fred og fridom for land og folk som var i fangenskap under tyrani.

Ingen gløymer fridomsdagen, av dei

som var fangar, ute i krigen, eller låg i dekning, og heller ikkje dei som hadde noken av sine der. For ei gleder då freden var ein røyndom, det veit alle dei som opplevde den.

Men no er alt dette for lenge sidan kome på avstand, gløymt av altfor mange og tome ord utan serleg betydning for dei som ikkje var gamle nok til å oppleva det. Men det skulle vel ikkje vera slik at folket vårt er komen under ein annan tyrann?

Mammon og kjøtleg fridom, som fører til død. Som nasisten ikkje ville tru sanninga, slik trur vi ikkje sanninga om satans tyranni ved synda, mammons tilbedinga, vantrua og begjæret o.s.v. Er det årsaka til at det blir så stille, så lite av glede og takk for frelse og fridom frå synda, lova og døden, frå satans makt og herredøme? For den som ikkje har sett og opplevt trelldomen under synda og satans tyranni, blir den glade budskapet om Jesus som fridde oss frå det berre tome ord utan serleg betydning.

Vi er vel så altfor like farisearen Simon. Han sat i så godt eit lag, ved velduka

bord, alt i orden og utan synd. Men der sat og ei kvinna ved Jesu føter. Ho hadde ikkje påteken synd, men verkeleg og erkjent synd under Guds dom i hjarta og over livet. Ho hadde ikkje stort lag eller velduka bord, men eit hjarta som lengta etter fred og forlating for dei mange og store syndene. Ho blei ikkje gjort til skamme, for Jesus sa til Simon: «Difor seier eg deg, tilgivne er dei mange syndene hennar, difor er det ho elsker så mykje, men den som lite vert tilgive, elsker lite». Og til kvinna sa han: «Gå heim og lev sæl, for syndene dine er deg tilgitt».

Kor mykje elsker du? Kor mykje har du fått tilgitt av dine mange synder? Skrifta lærer at enten har vi fått tilgitt alt, eller ikkje noko av vår synd. Hjarta kan heller ikkje delast, for enten elsker du eller elsker ikkje. Kvar er så min og din plass? Under synda til dom og død, eller under nåden til evig liv og nådeløn?

Odd Dyrøy

HELLIGGJØRELSEN

Det er vel ingen steder en kristen møter så mange meninger og så stor uklarhet, som når det gjelder læren om helliggjørelse. Og skriften, historien og livets bitre erfaring viser med all tydelig klarhet, at her ble mange ledet vill og ble skilt fra Kristus og fall ut av nåden.

I tidens løp har det blitt framsatt mange meninger om helliggjørelsen, som stort sett dreier seg om eller mellom disse to ytterpunkter: Helliggjørelse det er å bli verre og verre, en større og større synder, og det andre ytterpunktet er at en kristen skal kunne bli syndfri.

Mange lir og strir her også i dag, og i håp om å komme noen til hjelp vil vi i bladet ta med noe av det Johannes

Brandtzæg forkynte om helliggjørelsen. Og vi gjør det med bønn om og håp til at du vil følge skriften sin anvisning: «Kom i hu eders veiledere, som har talt Guds ord til eder! gi akt på utgangen av deres ferd, og etterfølg så døres tro». (Hebr. 13,7)

Tre sider av hellighetsverket.

Hva Det nye Testamente angår, så skjernes det mellom tre forskjellige sider av hellighetsverket i og for en kristen.

Det første og grunnleggende i dette hellighetsverket er noe som har skjedd en gang for alle.

Denne betydningen av ordet hellig finner vi bl.a. i innledningen til flere av de paulinske brevene, som for eks. i Fil. 1,1: Alle de hellige i Kristus Jesus som er i

Filippi. Det samme finner vi i Hebr.3,1: Derfor, hellige brødre, I som har fått del i et himmelsk kall.

At Paulus med en slik hilsen ikke mener å si at de er hellige i betydningen av syndfrie, kan vi slutte bl.a. av den tingen at Paulus også hilser de troende i Korint med de samme ordene, (1 Kor.1,2). Resten av brevet viser jo med all ønskelig klarhet at menigheten i Korint ikke var svært langt kommet i personlig hellighet, og det trass i at det i denne menigheten var en rik utfoldelse av nådegaver, ikke minst tungetale. Tross tungetale og profeti sto de i virkeligheten på et temmelig lavt standpunkt med hensyn til mer verdifulle kristne dyder. Partisyke, prosesser og synd mot det 6.bud, for slike ting retter apostelen alvorlige anklager mot dem.

Hva ligger det da i ordet hellig når det brukes på denne måten, uten forbehold om alle troende? Disse menighetene uten hensyn til hvor langt eller hvor lite langt den enkelte av dem er kommet i personlig helliggjørelse?

Det første og grunnleggende som uten tvil ligger i det, er den nye stillingen de troende er kommet inn i, den stilling nemlig at de har fått rett til å bli Guds barn. Fra nå av kan de med all rett og all frimodighet tale til Gud og si: Abba, kjære Fader. De har fått barnekår og barnerett. De er blitt Guds arvinger og Kristi medarvinger. Det er en veldig forandring, en radikal omplantning. Ved det er de kommet innom området av Guds egen hellighet, omringes og omstråles av den hvor i verden de går og hva som elles måtte skje med dem, så sant de i tro blir i Kristus.

Det er Kristi egen rett ved det sonende blod som ifølge nådens husholdning overføres på de som tror. Derfor kan vi med all rett tale om en tilregnet hellighet. Både lutheranere og kalvinister lærer jo at i følge denne tilregnede helligheten står vi for Gud som fullkomne i Kristus.

Men det er ikke bare en stillings hellighet som på denne måten gies i og med troen. Galat.4,6 uttrykker det slik: Fordi I er sønner, har Gud sendt sin sønns Ånd i våre hjerter. Det er skjedd noe også i den troendes innvortes menneske. Det er ikke bare flyttet fra en stilling til en annen stilling og har fått en rett som de ikke hadde før. Var det ikke annet enn dette, så var det rom for den tanken at det å bli en troende, er en nokså utvortes ordning. Men slik forbeholder det seg altså ikke. Så sant og så snart vi har tatt imot Kristus i tro, får vi en ny ånd, et nytt sinn. Denne ånd er ikke bare en kraft, en upersonlig tilskyndelse, men det er Guds egen hellige Ånd, den personlige ånd, som har tatt bolig i oss. Og dermed er Guds eget hellige vesen flyttet inn i oss. For en forandring! Se Rom.8,9, 14. 1.Kor.6,19.

Det er disse to gaver, stillingen og Anden, som gjør at alle troende uten forskjell i Filippi og Korint, Efsus og Rom, Norge og Kina til alle tider og under alle himmelstrøk med rette kan få hedersnavnet hellige.

Men vi bør merke oss at her ennå ikke er tale om den side av helligheten som inspirasjonens Ånd peker på når den sier: Arbeid på eders frelse med frykt og beven. (Filip.2,12) Den personlige innarbeidelsen av hellighetens ånd i karakter, hjerte og samvittighet, ja i hele personen, det er en annen side av saken som er avhengig også av vår stadige hengivelse og overgivelse.

Vi understreker altså at ordet hellig i følge bibelsk språkbruk i og for seg ikke inneholder noe om fullkommenhet. Hva ordet i hvert enkelt tilfelle betyr, må avgjøres etter sammenhengen og etter den gamle fortolkningsregel: **Skrift forklarer Skrift.** Dvs. at et bibelsk fortolknings spørsmål ikke må avgjøres bare etter ordlyden av en enkelt uttalelse i vedkommende sak. Det må avgjøres etter sammenligning med øvrige av Skriftens

utsagn om samme sak.

I ordet hellig brukt på denne måten finner vi igjen en grunnbetydning som ordet har på det hebraiske språket, nemlig skilt, utskilt. Det vil i dette høve si utskilt fra verden og innviet til Gud, en ny innstilling til Gud og til verden. Og alt det fordi Gud har utvalgt oss i Kristus og tatt oss inn i sitt hellige samfunn. Det er alt sammen Guds eneveldige nådeverk slik som det er beskrevet i 4.Mos.16,5: Den som han utvelger, den vil han la komme nær til seg.

Når stillingen er i orden, og barnekårets ånd er gitt og tatt imot, kommer vi til det neste avsnitt i hellighetsverket. Det første var et verk som var skjedd en gang for alle. Den andre er et verk som uavlatelig fortsetter så lenge vi er her på jorden.

Dette fortsatte hellighetsverket beskrives og stadfestes med mange ord i Det nye Testamentet. Vi nevner Johs. 17,17: Hellige dem i sannheten. Likeså 2.Kor.7,1: Ettersom vi har disse løfter, mine elskede, så la oss rense oss fra all urenhet på kjød og ånd, og fullende vår helliggjørelse i Guds frykt. Samme saken ser vi og i 1.Tess.5,23: Han selv, fredens Gud hellige eder helt igjennom, og i 1.Johs.3,3: Hver den som har dette håp til ham, han rense seg selv liksom han er ren.

Alle disse ordene og mange fler taler om et verk som vi aldri blir ferdig med så lenge vi er i denne hytte. Vi hører til det folk som uavlatelig er opptatt med å rense seg selv og med å bli rensset av nådens Ånd, som det og heter i Tit.2,11-12: Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker, idet den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster og leve tuktig og rettfærdig og gudelig i den nåværende verden.

Dette verket beskrives som et verk som dels virkes av Gud og dels av eller ved oss. At dette er Guds verk, stadfestes av det ordet vi siterte fra 1.Tess.5,23. At det

er et verk som vi har vår andel i, ser vi av f.eks. 2.Kor.7,1 og 1.Johs.3,3.

Begge delene, både Guds side av verket og vår side, er samlet i en hellig grunnregel i Fil.2,12-13: Arbeid på eders frelse med frykt og beven. For Gud er den som virker i eder både å ville og å virke til sitt velbehag. På hva måte dette hellige samarbeidet mellom Gud og den kristne foregår, skal vi nevne litt om i en annen sammenheng.

Dette avsnittet av hellighetsverket er det egentlig vi sikter til når vi i kristen tale bruker ordet helliggjørelse.

Dersom ikke helliggjørelsen blir avbrudt ved frafall fra Gud, fortsetter den til den når fram til det verk som en gang skal være fullført. Det leser vi om i Johs.3,2: Det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli. Vi vet at når han åpenbares, skal vi bli ham lik for vi skal se han som han er. Den fullkomne likheten med Kristus får vi når vi ser ham. Da blir vi fullkommen hellige. Da blir vi syndfrie, ikke før. Allerede her, mens vi ennå bare ser Herrens herlighet som i et speil, er dette synet så mektig i sin virkning at vi blir forvandlet til det samme bildet fra herlighet til herlighet. Dvs. en forvandling som går skrittvis framover når vi blir ved å se på og i samme grad som vi fordyper oss i dette synet på han.

Dette avbildet av Kristus, som vi her ser fram til og nærmer oss i større eller mindre hast i forhold til vår troskap i å se på og lyde han, men som her aldri blir annet enn en tilnærming, det skal bryte inn over oss i hast, i et øyeblikk, når vi får se han. Som når solen en klar sommermorgen bryter fram over fjellkammen og legger en gullglans over hele naturen, slik skal glansen fra hans hellige åsyn omstråle og gjennomstråle oss. Noe annet tidspunkt eller noen annen mulighet for syndfrihet har Skriften ikke nevnt for oss.

I Hebr.12,12 står det : Til åndene av de fullendte rettfærdige. Uten tvil siktes det

her til en motsetning mellom de rettferdige som ennå er her på jorden, og på den andre siden de rettferdige som er kommet inn i hvilens land og har sett ham, men ennå er i «mellemtilstandens» legemsløse tilværelse. Det vil altså si tiden mellom døden og oppstandelsen. De kalles ånder fordi de ennå er uten legeme. Disse ånder er fullendte, og meningen kan ikke være noen annen enn at de som ennå ikke er kommet fram til dette, de er ennå ikke fullendte. Og det er dette siste som interesserer oss i denne forbindelse.

At disse «fullendte ånder» får et tillegg

i sin fullendelse når de ved oppstandelsen blir gjenforenet med sitt legeme, det hører heime i et annet kapitel. Det samme gjelder spørsmålet om en fortsatt renselse eller utvikling i mellomtilstanden, som noen tror på. Her skal det bare sies at det kan ikke legges fram noe avgjørende skriftbevis for å anta en slik utvikling dersom man med det tenker på noe i retning av en fortsatt utvikling eller fortsatt renselse. Hva renhet og hellighet angår, så er de rettferdiges ånder nådd fram til det fullkomne.

Johannes Brandtzæg

Sjelens sukk — Guds svar

AV H. E. WISLØFF

Sukket er smertens tunge.

Derfor fantes ikke sukket før synden kom inn i verden, og skal ikke være mer på den nye jord.

Men her i verden er sukket syndens følgesvenn. Det er den dype slagskyggen som hviler over alt etter syndefallets dag.

Guds ord forteller at **hele** skapningen kjenner noe til dette. «Derfor skal jorden være forbannet for din skyld. Torn og tistel skal den bære.» (1. Mos. 3, 17). Fra den dag står det skrevet at hele skapningen sammen sukker og er tilsammen i smerte. (Rom. 8, 22).

Den som vil legge øret til naturens sukk, skal nok snart få høre at det er sant.

Stå en dag nede ved havet og se det reise seg i sitt velde og kaste seg vilt mot klippene og bli knust. Hør havets orgel-brus, og du hører sukket.

Eller se sjøen en blank solskinnsdag, når den tilsynelatende ligger blikk stille. Se de lange dønningene skylle opp mot stranden og trekke seg tilbake. Da hører du sukket.

Hør høstvinden rive og ruske i løvrike trekroner eller ribbe dem nakne, blad for

blad. Hør det visne falle stille til jorden etter en frostnatt. Da fornemmer du sukket.

Hør fosseduren - ensformig og dyster. I de gamle folkeeventyr hørte folk huldrene som sang der inne. Men det de hørte var naturens sukk.

Eller hør vinden feie over vidda eller mellom de høye fjellene. Hør bulder av steinskred og dump lyd av noe langt borte - og du hører sukket.

Og vender du deg til dyreverdenen, er det heller ikke vanskelig å høre det samme.

Hvem har ikke hørt det ensomme, hese skriket over fjellvidda en sommerkveld. Det skar stillheten og forstyrret freden. Det var sukket.

Har du noengang sett ned i to dype, trofaste hundeyne? De var så vemodige, så fulle av noe uutsigelig. Eller har du sett et dyr gråte? Har du hørt smertestønnet fra et dyr som led? Ja, har du hørt noe av dette, da har du hørt sukket?

Og slik kunne vi fortsette. Tenk etter selv og lytt til skapningen, og du vil forstå hvorledes «hele skapningen ble lagt under forgjengelighet». (Rom. 8, 20.)

Men viktigere er det å legge merke til **sjelens sukk**. For det er der og. Stundom bryter det på og gjør et menneske så underlig urolig og fortvilet. Til andre tider er det trengt ned i underbevisstheten. Men det ligger der likevel, og kommer stundom fram som en dulgt lengsel som krever sitt.

Har du stått nede på bryggekanalen en sommerdag når fjorden lå speilblank og stille? Har du sett en liten boble stige opp fra dypet til overflaten? Den kom som en liten sølvperle - og brast - laget noen små ringer og så ble alt stille igjen. Den fortalte bare om noe som levde der nede, skjult for alles øyne.

En slik liten boble er ofte også sjelens sukk. Selv den som ikke vil høre tale om sjelen i det hele tatt, har merket stunder da det var noe dypt der inne som levde og brøt fram, noe som krevde sitt, noe som ble til et sukk, en vet ikke engang selv etter hva.

Det var **sjelens lengsel etter Gud!** «For evigheten har Gud lagt ned i våre hjerter». (Pred.3,11) Du kan nekte at Gud er til, og du kan si at det ingen evighet er, men bort fra Gud kan du ikke komme. Det er noe dypt i sjelen som sier at det likevel er så. **Alle** mennesker er dypest sett religiøse. Man har ennå ikke funnet en folkestamme, hvor isolert den enn har vært, som ikke i en eller annen form hadde en gudstro. Det viser bare sukket - sjelens sukk - tross alt.

Et sukk gjennom verden går,
ei verden selv det sukk forstår
som klager fra dets hjerte.
Hvor høyt den jubler enn og ler
i hjertets dype grunn det er
en svær og lønnlig smerte.

Sukket lever i sjelen. Verden lengter.

Men lengselen er **livets hunger**. Og den hunger kan ikke tilfredsstilles ved surrogater. Mange prøver, men like håpløst er det. Det gir bare steiner for brød. Det gir ikke liv - og det er liv vi hungre etter.

Uroen blir bare ennå større - lengselen mer sviende - sukket dypere.

Hva lengter du etter?

Jeg vet det. Etter den eneste som kan gi deg hva din sjel hungre etter.

Etter **Gud!**

«Min sjel er urolig inntil den finner hvile i Gud», sa Augustin. Tusener har erfart det samme.

Men hvordan finne denne hvile? Hvordan finne Gud?

Tenk nå et lite øyeblikk på en ting som du kanskje ikke har tenkt så meget på før.

Gud lengter etter deg! Bak forhenget lever der også et sukk etter deg. Han vil eie deg, for han har skapt deg! Han har kjøpt deg! Han har døpt deg! Og nå er du blitt borte for ham. Men den tapte sønn kan far ikke glemme. Han lengter - og leter. Har du noengang hørt hans sukk etter deg?

Det er det sukk som har skapt sukket i ditt hjerte. Lengselen du går og kjenner på er bare tegnet på at han leter etter deg.

Sukket er derfor **din sjanse**. Det er hjemlandsklokkene du hører. Det er den usynlige makt som drar tankene hjem! Det er ekkoet av Guds sukk etter deg du kjenner.

Det var Guds lengsel etter at du skulle nå din bestemmelse både for tid og evighet som gjorde at han i Kristus steg her ned til jorden. Så har han elsket verden!

Jesus er Guds lengsel etter deg.

Sukket under syndens treldom steg opp til ham. Han hørte det, han så deg lengte.

Han ser hver lengsel i sjelens grunn som etter det evige higer,
Han hører hvert sukk som i nattens stund fra dypet til himlen stiger.

Det er sukkets natur at det stiger opp til Gud. Og han svarer deg!

Derfor kom Jesus! Derfor led han og døde for deg, for at du skulle finne veien hjem.

Og da hans liv endte i et sukk på

korset, lød det vidunderligste som har lydt i sukkets verden: **Det er fullbrakt!** Det som var umulig for deg, det gjorde Gud! Døren står åpen i korsets evangelium. Det som du aldri kunne selv, det fullbrakte Jesus **for deg**, og nå kan du bare komme og ta imot det alt av ufor-skyldt nåde!

Det er så enkelt. Du sukker over at du ikke får det til, at det er så vanskelig, at du er annerledes enn alle andre.

Gå du til Jesus med ditt sukk. Det er ikke mer du behøver å ha med. Din lengsel etter ham gir deg adgang rett. **Han** kan fullkommen frelse dem som kommer til Gud ved ham. Også deg!

Fortell ham alt. Fortell ham din lengsel, betro ham ditt sukk. Overgi din vilje, din synd, din manglende tro og anger, overgi alt, og han gir deg alt. Slik er Gud. Fatt derfor mot!

Si: Fader ta mitt hjertes trengsel bort, så er det gjort.

Din synd, den som holder sukket levende, tilgir han. Din lengsel, den som ikke unner deg noen hvile, får gjemme seg i ham, og livets dype hunger skal mettes ved hans rike bord.

Å, om du visste, om enn først på denne din dag, hva der tjener til din fred! Du ville komme! Du vil skynde deg! Du skulle få kjenne at du fra den stund ville bli et nytt menneske med fred hvor det før var uro.

Da skulle den stille takknemlighet ta sukkets plass. Du som før talte med smertens tunge, skulle juble med løst tunge for ham som hadde satt det fangne i deg i frihet. For «sukket, det dype, var kvalt i kjærlighetens favn».

Blir du ferdig med sukket da?

Ja, med det sukket vi nå har talt om. Men du fikk kjenne at Gud fra den dag la ned i din sjel et nytt sukk - det gjenfødte sukk.

Hva er det for en ny lengsel?

Det er lengselen etter å komme Jesus nær, få mer av hans sinn, bli mer fylt

av hans ånd. Det var det sukket salmisten kjente da han sang:

Jesus, din søte forening å smake
lenges og trenges mitt hjerte og sinn
riv meg fra alt det meg holder tilbake
dra meg i deg min begynnelse inn.

Du har sett noe av «fordervelsens avgrunn» i deg, ditt onde, urene hjerte, ditt atspredte og selvopptatte sinn, og lengtet etter å bli Jesus mer lik. Alt ditt eget dømte deg. I lyset fra ham ble alt det urene i deg en lidelse, en smerte. Og smertens tunge, sukket, begynte å be:

Nærmere deg, min Gud, nærmere deg,
om det et kors enn er som løfter meg!

Du så at kristenlivets lykke var å leve i Guds nærhet. Du ante det utsigelige ved å være ham nær. Du forsto at det var himmelens salighet engang å bli ham lik og være for hans åsyn dag og natt i tilbedelse og tjeneste, og du forsto at det ikke bare var saligheten engang, men at det var saligheten alt her nede.

For en kristen er synden en lidelse, en smerte. Den er din egentlige nød. Derfor lengter du etter den dag da «du uten synd skal leve, hver tanke ren, hver gjerning uten brøst».

Her nede ser du i et speil, i en gåte, men da skal du kjenne fullt ut. Og sukket stiger etter den dag da «du med utlilledekket øye, ham skal se som her du trodde på».

Den kristnes himmellengsel er ikke en sykkelig lengsel etter å dø, etter å bli kvitt alle ytre trengsler og vanskeligheter, men det er en lengsel etter å leve et liv uten synd. Sukket etter å oppleve den dag lever i en sann kristen.

Dette sukk vi nå har talt om, er et sunt livstegn. Det er Guds hellige ånd som selv har skapt det i ditt hjerte. Frykt derfor ikke når du kjenner det sukket stige opp i deg. Det er det evige livs åndepust du kjenner. Men frykt den dag synden ikke lenger skaper denne smerte

og denne lengsel i deg. Den dag er du i fare.

Dette skaper ikke sykelige kristne. Tvert om. Det skaper sterke, våkne kristne. Dette sukk' binder deg til Gud og løser deg fra verden. Det er hans eget verk i din sjel. For i **det sukket bor Gud selv**. Gjennom det virker han helliggjør-else i deg.

Også på dette ditt sukk etter å bli kvitt synden, seire over den, har Gud et svar. Og svaret er egentlig det samme: **det er Jesus**.

Han er gitt oss til helliggjørelse og forløsning. Gud vil gi oss alle ting med ham. Alt hva du lengter etter som kristen finner du i Jesus. Den som har ham, fattes **intet**.

Jesus er det livets brød som tilfreds-stiller din sjels hunger. Han er den kilde du kan drikke av. Derfor kunne han si: **salig** er den som hungre og tørster etter rettferdighet, for han skal mettes. Din hunger og tørst er sunnhetstegn, og Guds ord viser deg hen til Jesus og sier **salig** er du, om du kommer. Han gir den tørste av livsens vannkilder uforskyldt.

Det er så mange kristne som også her tar feil. Sukket forvirrer dem, og så prøver de å tilfredsstille det ved egne gjerning-ers strev. Det driver dem inn i en selvfor-løsning hvor de prøver å gjøre helliggjør-elsen til en viljesak og dermed til en prestasjon. Men resultatet er åndelig trelldom og håpløse sukk.

Sukket er et sukk etter Jesus. Glem aldri det. Og lukk ham så inn! Det er alt hva du kan. Slipp ham til! Drikk av kild-ene så lenge du er tørst! Og fryd deg over det gjenfødte sukk - i det bor Gud.

- Men du kjenner også andre sider ved dette nye sukk. Vi tenker på det dype sukket over å se de mange snu Gud ryggen.

Du har sikkert stanset ved bildet av Jesus, der han sitter på Oljebjerget og ser ut over Jerusalem - byen som ikke ville. Har du sett tåren hans den gangen -

da har du en anelse om sukket.

Slik var han! Slik skulle også vi kjenne det. Å - om de visste hva det tjener til deres fred! Ja, om de visste!

Du tenker på dine kjære. At de dog ikke kan forstå hva Jesus har å gi! Du er i nød for dem. Og nødens tunge er sukket. Ikke det som mennesker hører, for det bare ødelegger om de får høre deg gå omkring og sukke, men det som **Gud** hører.

Det kristne sukk hører nemlig lønn-kammeret til. Alene med Gud er det at den smertens tunge skal få tale.

Men **der** utretter det også sin gjerning. Gud står på ditt sukk, når han leter etter dine kjære. Med det lukkes du inn i Guds eget verksted og får kjenne samfunn med hans lidelser. Et salig og utsigelig samfunn.

Der inne får du også høre Guds svar på det sukk. Ditt sukk er hørt i himmelen. **Hvordan** Gud bruker det, vet jeg ikke, men **at** han bruker det, vet jeg.

Tenk f.eks. på Abrahams bønn for Sodoma og for sin brorsønn Lot. Det står så gripende at da Gud måtte la ild og svovel ødelegge byen, da kom Gud **Abra-hams** bønn i hu og førte **Lot** midt ut av ødeleggelsene (1. Mos. 19,29).

Se der hva lønnkammerets forbeder-sukk kan utrette.

Fatt mot! Gud er den samme i dag.

Hvor Gud får skape omsorgens sukk, der har han fått fotfeste. Ditt sukk er dine kjæres vern!

--- Nevne vil vi også til slutt litt om ditt lønnkammer og sukket der inne. For det kjenner alle troende mennesker noe til.

Vi er kanskje enige om den ting at aldri er vår hjelpeløshet så stor som når vi skal be. Det er forresten underlig, for bønn er jo den hjelpeløses tale. Og dog kjenner vi at vi vet ikke hva vi skal be om slik som vi trenger det. Vår bønn blir ofte bare et hjelpeløst sukk.

Men slik vet Gud at vi er. Og så har han igjen et svar. I Rom. 8,26 leser vi: «Anden

kommer vår skrøpelighet til hjelp, for vi vet ikke hva vi skal be om slik som vi trenger det, men Ånden selv går i forbønn for oss med usigelige sukk».

Vårt hjelpeløse sukk møter Åndens usigelige sukk, og så skjer underet. Hvilken trøst er ikke alt dette. Når alle veier synes stengt for deg, og du ingen utvei ser, alt om deg er natt, da får du regne med de usigelige sukk bak forhenget. Der er din redning. Der ser du vei. Der er alt klart. Og du behøver bare å la ditt sukk stige opp til himmelen, og du vet at det **kan** ikke stanse før det når de usigelige sukk og forenes med dem.

Hvilket lys kaster ikke dette over lønnkammerets verden. Sukket får mening og verdi. Gåtenes sukk blir ikke en jernbom som sperrer veien, men en alterfot du kneler på og utøser ditt hjertes nød for ham. Over deg våker et øye som ser, et øre som hører, en arm som er rakt ut og et hjerte som banker.

Så blir ditt bønnesukk din salige hemmelighet, noe du levde i og kjente deg rik i midt i din fattigdom.

Dine mange ubesvarte bønner står ikke lenger for deg som det der vekker tvil og gjør troeslivet til en lidelse. De usigelige sukk blir nøkkelen også til Guds tilsynelatende taushet. Han vet hvorfor han tier, og du får se at Guds taushet er også Guds nåde. Du er tillitsfull fordi dine sukk møtte de usigelige sukk.

Sukket er smertens tunge.

Men på den nye himmel og den nye jord er smerten borte, derfor må også sukket fly.

Den dag er også det gjenfødte sukk borte, for vandringen i tro er avløst av beskuelse. Du nådde fram til ham som var gjenstand for all din lengsel.

Den dag får du gjemme deg fullkomment i ham som dråpen gjemmer seg i havet og blir ett med det.

Salig er du!

Men der er også et alvorlig men. Det kaster dype slagskygger.

Evigheten rommer også et **evig skrik**. Det er fortapelsen. Bibelen skildrer den med mørke farger. De fleste vil ryste tanken av seg, og sier at de tror ikke på en fortapelse. Det er nok å si at **Jesus** fortalte at det var så, og han kom fra den evige verden for å vise oss vei til den rette havn. Han er Guds advarsel.

Mange prøver her å døyve sukket. Det er svakhet og slitte nerver, sier de. De svelger gråten og bruker sterke ord.

Men hva gagnar det? En dag bryter sukket fram. Det kan ikke annet.

Ve deg, om gråten den dag blir evig, og ditt sukk blir til evig skrik!

Og bak deg sto Guds svar på ditt sukk: **Jesus!** Men ham hadde du forkastet.

Fra Under Åpen Himmel

Er du blitt konkurs, hjelpeløs og fortapt

Når et menneske kommer inn i Guds lys med sitt liv, så får det se, at det er født og undfanget i synd fra mors liv av. Det får se levendegjort av Guds Ånd, sine synder i tanker, ord og gjerninger. Ærlige mennesker blir da fortvilet, de gir fullstendig opp tanken på å bli et bedre, et frelst menneske. Og de legger til, kristendommen, livet med Gud er over evne. De går altså fullstendig konkurs, og er blitt helt hjelpeløs, og de innser nå, at de ikke kan forbedre seg til frelse. Det stemmer med Guds ord som sier, at det er umulig for et menneske å frelse seg selv. De kan ikke gi Gud løsepenger for sine synder, det må de avstå fra til evig tid.

Det de som oftes ikke ser og ikke

forstår i sin fortvilede stilling, er at dette de opplever er et verk, et arbeide av Guds Ånd og Guds ord, for at Gud skal få komme til. For det er bare Gud som kan frelse en fortapt synder. Ja, det kan bare Jesus gjøre. Altså, det umulige kan Gud gjøre mulig. Men da må du frelses av Jesus, da må du frelses av nåde. Johs.1, 12-13 og Ef.2,8-9.

Røveren på korset gikk konkurs på alt sitt eget, men ba til Jesus. Det reddet ham, han ble med Jesus til paradiset av bare nåde. Slipp Gud, Jesus og den Hellige Ånd til i ditt liv, så blir du frelst og salig fra denne stund av på Jesu regning.

A.S.

